

[Poul Hansen (Kalundborg).]

i hvert enkelt tilfælde. Det synes jeg at man billigvis må tage i betragtning.

Et grelt eksempel, som jeg ikke vil lade være med at nævne, på de sidste forhold, jeg her har fremdraget, fik vi jo som optakt til denne debat, da et københavnsk dagblad i går bragte denne meget bloddryppende reportage med den over hele siden spændende overskrift: Hækkerup har løsladt firdobbelt morder. Her gives for det første en urigtig fremstilling af sagen; den spændes for det andet op på en uanstændig måde, og alt det, der i det konkrete tilfælde har kunnet tale for benådning, og som vi har fået noget at vide om her i dag, er naturligvis ladet ude af betragtning. En reportage af den form er uansvarlig journalistik, og det er en vildledning af befolkningen, for at bruge et mildt udtryk. Jeg synes, vi har set meget af den slags eller, jeg må hellere sige — for dette var dog det groveste — for meget i den retning i den kampagne, der har været ført, og jeg vil håbe, man må blive forskånet for mere af den slags, ikke af hensyn til justitsministeren, han kan bedst tåle det, for han kender fuldtud sandheden, men af hensyn til befolkningen, der har krav på med hensyn til et så ømtåligt emne ikke på den måde at blive vildledt.

Debatten i dag har ikke partipolitisk karakter, opfattelserne i partierne er delt; vi har alle mer eller mindre et ansvar. Den højtærede justitsminister har vedstået sit ansvar — og den nuværende regering med ham. Andre må vedstå deres. Netop fordi sagen har denne karakter, må jeg beklage de tilløb, der har været til at give protestkampagnen en partipolitisk drejning. Alle-rede i den adresse, man har givet protest-stormen, eller hvad man skal kalde det, idet protesterne skulle sendes til lederen af den nuværende regering, ligger der, tilsig-tet eller måske ikke tilsigtet, en snert i denne retning.

Jeg tænker dernæst på den grove kom-munistiske udnyttelse af kampagnen for de særlige formål, der er kommunisternes, og som vi kender. Vi kan ikke vente andet fra den kant, heller ikke under debatten i dag, vi ved, hvad der derfra er at vente. Jeg stoler på, at befolkningen kan se meningen dermed og tager bestik derefter. Jeg kan i hvert fald ikke tilmåle kommunisterne

nogen art af berettigelse til at gøre sig til talsmænd for retsfølelsen.

Endelig tænker jeg på de grove person-lige angreb på den højtærede justitsmini-ster, man i visse blade har fundet det for-målstjenligt at kæde sammen med kritik-ken af den løsladelsespraksis, der også fulgtes af hans forgænger, angreb, som i et enkelt konservativt og i et par venstre-blade endog er tilspidset i et krav om mini-sterens afgang. Jeg vil ikke her gå ind i en yderligere omtale af eller polemik om disse ting, men jeg synes, der må lyde en protest imod denne udartning af debatten. Efter min mening er disse angreb på justitsmini-steren ikke alene uretfærdige, men også uanstændige.

Jeg føler mig overbevist om, at bortset fra hvad der vil komme fra kommunistisk side, vil debatten i dag ligge på et andet plan end det, jeg her har nævnt. Gennem justitsministerens redegørelse er den hidti-dige benådningspraksis klarlagt; tilbage står spørgsmålet om fremtidens fremgangsmåde, og også derom har regeringen gennem ju-stitsministeren tilkendegivet sin opfattelse. Efter mit skøn tilgodeses derved begge de hensyn, som må opfyldes, hensynet til be-folkningens retsfølelse på den ene side og hensynet til resocialiseringen på den anden.

Som allerede nævnt kan jeg tilslutte mig denne linie. Jeg synes, at når den følges, vil man ikke kunne hævde, at der følges en anden fremgangsmåde for disse landssvigere end for andre forbrydere. Det må håbes, at justitsministerens udtalelser på dette punkt kan finde almindelig tilslutning, og at de sidste ugers heftige debat dermed kan føres til ende. Debatten har haft beklagelige momenter, men den vil have tjent det meget nyttige formål at skabe klarhed om disse meget vanskelige spørgsmål.

N. Chr. Christensen: Den strøm af pro-tester, der fra alle befolkningslag har hobet sig op på den højtærede justitsministers og den højtærede statsministers skriveborde, den voldsomme reaktion, der har genspejlet sig i pressen landet over, er den ydre foran-ledning til denne forespørgselsdebat. Rege-ringen har ønsket at høre folketingets me-ning om fremgangsmåden ved løsladelserne, og jeg tager næppe fejl, når jeg siger, at befolkningen venter, at der fra folketingets